

Katonatörténeteim

Újonc katonaként egy téli estén belső őrségben voltam, talán 22 és 24 óra között.

A körletben szenes kályhával fűtöttünk. Minden este kivitték a salakot a szemétdombra, hogy helye legyen a sok szénnek, amivel éjszakára feltöltötték a kályhát.

Aznap este viszont sok izzó salakot is kivittek, ami egy idő múlvalángra kapott és begyújtotta a szemetet. A közelben volt az üzemanyagkút, úgy gondoltam, ha elterjed a tűz, nagyobb baj is lehet.

TBK-n azonnal jelentettem az esetet az ügyeletes tisztnek, aki rövid válaszával lerendezettnek vélte az ügyet:

- *Hárítsa el a tüzet!*

Na - mondom magamban -, Laci! Most magadra maradtál, neked kell megoldani a helyzetet, egy egész laktanya sorsa van a kezedben!

Átérezve felelősségem súlyát, körülnéztem, mivel olthatnám el a tüzet? Elég gyenge volt a világítás, de annyit kivettem, hogy a közelben egy fára van szerelve egy poroltó készülék.

Na, gondoltam, ez jó lesz a tüzet eloltani. Igen ám, de a sötétben nem láttam, hogyan van felerősítve a készülék a fára. Akárhogy tapogattam, nem jöttem rá, hogy a két bőr szíjat csak ki kell akasztani és máris könnyen levehető a poroltó.

Mondom, nem tudtam, hogy kell levenni, ezért addig téptem, fessegettem, míg végül a szíjak megadták magukat és levehettem a készüléket.

Ráfújtam a „tűzre”, de úgy láttam, ettől még nem aludt el. Ezért körülnéztem, mivel lehetne még oltani?

Megláttam egy kerekeken guruló hatalmas tűzoltó készüléket, ami úgy nézett ki, mint egy oxigénpalack, amivel a lánghegesztők dolgoznak.

Már éppen azt vizsgáltam, hogyan lehet leszedni, mikor hallom az ügyeletes tiszt hangját, aki mégis csak kivezette az őrséget:

- *Elég már katona, nem gyullad az már meg!*

Másnap hallom a megafonban: „*Sági honvéd azonnal jelentkezzen a hadtáp irodában!*”

Na – gondoltam-, biztosan most fogják megköszönni, hogy megmentettem a laktanyát a tűztől, megmentve több száz katona életét, még az is lehet, hogy kitüntetnek.

Egy főtörzs volt az irodában, valami hadtápos lehetett. A nevét már nem tudom, csak a gúnynevére emlékszem, hatalmas orra miatt csak úgy hívtuk, „Cserpák”.

Megkérdezte: - *Maga oltotta el a tüzet?* Mire én, nagy büszkén: - *Jelentem, én!* Gondoltam, most jön a kitüntetés.

Ehelyett azonban felugrott a helyéről és elkezdett ordítani, hogy leszaggattam a tűzoltó készüléket, mikor csak ki kellett volna akasztani, meg hogy kárt csináltam stb.

Na, ekkor már láttam, hogy ebből nem lesz kitüntetés! Végül azzal fejezte be, örüljek, hogy nem csukat le a nép vagyonának rongálása miatt.

Kitüntetés helyett egy jó nagy letolással a hónom alatt, még távozásom alatt levontam a végső tanulságot:

Sörös ló legyek Kőbányán, ha én még egyszer tüzet oltok a szekszárdi laktanyában! /Nyí-ha-ha! /